

29. neděle v mezidobí B

*Volám k tobě, protože mě vyslyšíš, Bože,
popřej mi sluchu, slyš mé slovo!
Opatruj mě jako zřítelnici oka,
do stínu svých perutí mě ukryj. (Žl 17,6.8)*

První čtení

Izaiáš 53,10-11

Hospodinu se zalíbilo zdrtit svého Služebníka utrpením; jestliže dá na usmíření svůj život, uzří potomstvo, které bude žít dlouho, skrze něho se zdaří Hospodinův plán. Pro útrapy své duše uvidí světlo, nasytí se svým poznáním. Můj spravedlivý Služebník ospravedlní mnohé, neboť sám ponese jejich viny.

Druhé čtení

Židům 4,14-16

(Bratři a sestry!) Máme vynikajícího velekněze, který prošel až do (nejvyššího) nebe: je to Ježíš, Boží Syn. Proto se pevně držíme (svého) vyznání. Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy (se nedopustil) hříchu. Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost, kdykoli potřebujeme pomoci.

Evangelium

Marek 10,42-45

Ježíš si je zavolal a řekl jim: "Víte, že ti, kdo se pokládají za panovníky, tvrdě vládnou národům a velmoži dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být

mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny."

K zamyšlení

Porozumět začátku prvního čtení se může zdát obtížné. Bůh zde říká, že "našel zalíbení ve slabém služebníkovi". Sám Ježíš vyžaduje na svých učednících, aby se stali služebníky všech. Je Bůh Bohem, který má zalíbení v utrpení? Musí se člověk jako věřící nechat ponižovat a pokořit se v prach?

Ne, jednoznačně ne. Byl by to malý a sadistický Bůh, který by měl radost z poniženého člověka. Ale je to Bůh, který volá, který po-volává. A toto následování povolání s sebou nese námahu, utrpení a smrt. Nezávisí na Bohu, ale na všech protichůdných silách v tomto světě. Na spolupráci na Božím světě, který se zakládá na spravedlnosti a svobodě, se nasazují lidé, kteří chtějí podle Ježíšova příkladu trpět a umřít ("pít kalich, který já budu pít"). Jít cestou k novému světu znamená jít proti proudu. Neboť to znamená: Darovat, zatímco ostatní svět chce jen dostávat a mít; stát neozbrojen proti ozbrojeným; mít soucit ve světě, který zná jen nemilosrdnost nebo vlastní výhody; být světlem tam, kde je vše ve tmě a nemá žádnou budoucnost; dávat naději přestože to vyžaduje trpělivost...Bolestivá a namáhavá je cesta do nového Jeruzaléma, protože "starý člověk" v nás stále žije. Musíme začít s tím, že se s tímto starým člověkem rozloučíme. A to může bolet. Naše povolání může být riskantní, bolestivé, namáhavé. Jít proti proudu a být nepohodlnými nám nepřinese chválu. To bylo zřejmé již na cestě, kterou kráčel Ježíš. Odpor tohoto světa proti všemu, co následuje Krista, může být otevřený nebo skrytý a důslední křesťané s tím budou konfrontováni. Proto se potřebujeme navzájem, abychom se navzájem posilovali ve víře v nový Boží svět.

Ježíš kráčel do Jeruzaléma vstříc kříži. Stát po jeho pravici nebo levici není vůbec jednoduché, neboť tato místa od nás vyžadují kříž. Iluzi, že tato místa jsou bez "kalicha", podleli již Zebedeovi synové (a také ostatní učedníci). Ježíšova slova a jeho život vyjadřují jeho hlubokou touhu být zde "pro nás". Kdo ho chce následovat, může se stát jeho učedníkem jen tehdy, když pochopí to "být-zde-pro-ostatní", co vlastně znamená Ježíšovo poslání. To může znamenat, že budeme muset potlačit všechna vlastní přání a představy, dokonce oprávněné nároky a přijmout utrpení, abychom i jiným ulehčili. Jediné, čím si na této cestě můžeme být jistí je Ježíšova solidarita, která nás ale provází do smrti i po ní.

A tím se dostáváme k prvnímu čtení. Ne, Bůh nemá zvláštní zalíbení ve slabém služebníkovi. Ale provází ho na jeho cestě soucitně a neochvějně ke konečnému a nezničitelnému životu v plnosti, který se vyznačuje připodobněním Starého Zákona potomstvem, dlouhým životem, sytostí a světlem. Na základě zkušenosti, že s námi Bůh může nakládat stejně tak, že o nás pečuje, může se naše obětování pro druhé zvětšit, každé obětování, které je základní podstatou lásky.

29. neděle v mezidobí B

*Volám k tobě, protože mě vyslyšíš, Bože,
popřej mi sluchu, slyš mé slovo!
Opatruj mě jako zřítelnici oka,
do stínu svých perutí mě ukryj. (Žl 17,6.8)*

První čtení

Izaiáš 53,10-11

Hospodinu se zalíbilo zdrtit svého Služebníka utrpením; jestliže dá na usmíření svůj život, uzří potomstvo, které bude žít dlouho, skrze něho se zdaří Hospodinův plán. Pro útrapy své duše uvidí světlo, nasytí se svým poznáním. Můj spravedlivý Služebník ospravedlní mnohé, neboť sám ponese jejich viny.

Druhé čtení

Židům 4,14-16

(Bratři a sestry!) Máme vynikajícího velekněze, který prošel až do (nejvyššího) nebe: je to Ježíš, Boží Syn. Proto se pevně držíme (svého) vyznání. Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy (se nedopustil) hříchu. Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost, kdykoli potřebujeme pomoci.

Evangelium

Marek 10,35-45

K Ježíšovi přistoupili Zebedeovi synové Jakub a Jan a řekli mu: "Mistře, rádi bychom, kdybys nám splnil, oč tě požádáme." Odpověděl jim: "Co chcete, abych pro vás udělal?" Řekli mu: "Dej, ať v tvé slávě zasedneme jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici." Ale Ježíš jim řekl: "Nevíte, co chcete. Můžete pít kalich, který já piji, nebo dát se ponořit v křest, ve který já budu ponořen?" Oni mu odpověděli: "Můžeme!" Ježíš jim řekl: "Kalich, který já piji, pít budete, a v křest, ve který já budu ponořen, ponoření budete. Ale posadit po mé pravici nebo levici není má věc,

nýbrž je pro ty, kterým je to připraveno." Když to slyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na Jakuba a Jana. Ježíš si je zavolal a řekl jim: "Víte, že ti, kdo se pokládají za panovníky, tvrdě vládou národům a velmoži dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny."

K zamyšlení

Porozumět začátku prvního čtení se může zdát obtížné. Bůh zde říká, že "našel zalíbení ve slabém služebníkově". Sám Ježíš vyžaduje na svých učednících, aby se stali služebníky všech. Je Bůh Bohem, který má zalíbení v utrpení? Musí se člověk jako věřící nechat ponížovat a pokořit se v prach?

Ne, jednoznačně ne. Byl by to malý a sadistický Bůh, který by měl radost z poníženého člověka. Ale je to Bůh, který volá, který po-volává. A toto následování povolání s sebou nese námahu, utrpení a smrt. Nezávisí na Bohu, ale na všech protichůdných silách v tomto světě. Na spolupráci na Božím světě, který se zakládá na spravedlnosti a svobodě, se nasazují lidé, kteří chtějí podle Ježíšova příkladu trpět a umřít ("pít kalich, který já budu pít"). Jít cestou k novému světu znamená jít proti proudu. Neboť to znamená: Darovat, zatímco ostatní svět chce jen dostávat a mít; stát neozbrojen proti ozbrojeným; mít soucit ve světě, který zná jen nemilosrdnost nebo vlastní výhody; být světlem tam, kde je vše ve tmě a nemá žádnou budoucnost; dávat naději přestože to vyžaduje trpělivost...Bolestivá a namáhavá je cesta do nového Jeruzaléma, protože "starý člověk" v nás stále žije. Musíme začít s tím, že se s tímto starým člověkem rozloučíme. A to může bolet.

Naše povolání může být riskantní, bolestivé, namáhavé. Jít proti proudu a být nepohodlnými nám nepřinese chválu. To bylo zřejmé již na cestě, kterou kráčel Ježíš. Odpor tohoto světa proti všemu, co následuje Krista, může být otevřený nebo skrytý a důslední křesťané s tím budou konfrontováni. Proto se potřebujeme navzájem, abychom se navzájem posilovali ve víře v nový Boží svět.

Ježíš kráčel do Jeruzaléma vstříc kříži. Stát po jeho pravici nebo levici není vůbec jednoduché, neboť tato místa od nás vyžadují kříž. Iluzi, že tato místa jsou bez "kalicha", podleli již Zebedeovi synové (a také ostatní učedníci). Ježíšova slova a jeho život vyjadřují jeho hlubokou touhu být zde "pro nás". Kdo ho chce následovat, může se stát jeho učedníkem jen tehdy, když pochopí to "být-zde-pro-ostatní", co vlastně znamená Ježíšovo poslání. To může znamenat, že budeme muset potlačit všechna vlastní přání a představy, dokonce oprávněné nároky a přijmout utrpení, abychom i jiným ulehčili. Jediné, čím si na této cestě můžeme být jistí je Ježíšova solidarita, která nás ale provází do smrti i po ní.

A tím se dostáváme k prvnímu čtení. Ne, Bůh nemá zvláštní zalíbení ve slabém služebníkově. Ale provází ho na jeho cestě soucitně a neochvějně ke konečnému a nezničitelnému životu v plnosti, který se vyznačuje připodobněním Starého Zákona potomstvím, dlouhým životem, sytostí a světlem. Na základě zkušenosti, že s námi Bůh může nakládat stejně tak, že o nás pečuje, může se naše obětování pro druhé zvětšit, každé obětování, které je základní podstatou lásky.